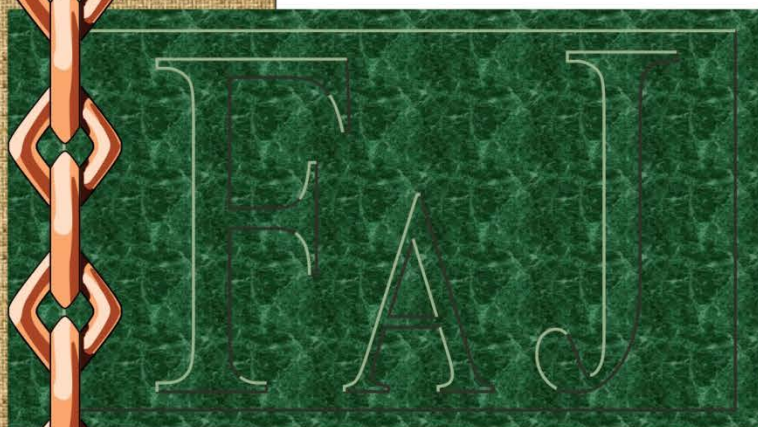

Khálok

1., A faj eredete

A khál faj eredetéről nem sokat lehet tudni - tevékenységük leírására egynémely népek esetenként több ezredéves legendáira, és démonokra támaszkodva próbálkozhat a történész. Annyi mindenesetre biztosra vehető, hogy - sok más fajjal együtt - a Démonikus Óbirodalom uralkodó (mágus-nemesi) osztályát alkothatták egykor (erről leghübben az általuk rabigába kényszerített démonok tanúskodhatnak). A Doranban végzett kutatások tanúsága szerint viszonylag korán, az első Birodalom széthullásakor távoztak Ynevről - azaz...

Nos, igen, a khálok újra megjelentek Ynev földjén.

Az Óbirodalom széthullását az arisztokrácia lassú degenerációs folyamatnak látta (tehették; a fokozatos visszaszorulás több száz évet ölelt fel az Első Birodalom történelmében); ez ellen úgy próbáltak védekezni, hogy igen komoly mágikus erőfeszítéseket tettek a hibák meg nem történtté tételére - igen, képesek voltak ekkor paradoxonok (más néven: idődémonok) uralására. A módszer ideig-óráig működött: mindaddig, amíg az egyre durvább időtöréseket kezelni (elfedni) tudták. Aztán...

Aztán megrázta magát a Kígyó (köznapibb nevén: az Idő).

Nem ébredt fel álmából; de közel járt hozzá, veszélyesen közel. Ám ennyi épp elég volt ahhoz, hogy a Birodalom, hatékony és kártékony szövetségesek híján, összeomoljon. A katasztrófát túlélő mágus-nemesek a legnagyobb veszteségeket szenvedő khálokat okolták a törtétekért - a Birodalmon belüli faji ellentétek pedig elegendőnek bizonyultak egy ritka összefogáshoz. A mézárások elől az egyébként is szűk elit tagjai visszamenekültek oda, ahol - legendáik szerint - fajuk hatalma a legfényesebben tündökölt: Ynevre. Varázshatalmuk segítségével megalkották Khagot, az Új Hazát - hogy aztán annak rendje és módja szerint visszavonuljanak, és tudásukat fiaiknak (no és persze fiaik fiainak) adják tovább. Ekkor alakultak ki a törzsek; és innen számítható varázstudományuk fokozatos hanyatlása is.

A Második Démonikus Óbirodalom hatalma a khálokat is megkísértette. A hímek némelyikét - nyilvánvalóan az erre fogékonyakat - különös álmok kísértették; később ezek az álmok egyre valóságosabbá torzultak; és újra felütötték fejüket a démonikus szekták. A megkísértett hímek majd' mindegyike megpróbálkozott a feledésbe merült rituálék felidézésével; de csupán ketten leltek rá az ősi útra. Belső harcok ideje következett - a végső leszámolás idején már a Második

Birodalom is hanyatlani kezdett. Ezután próbálta meg csak ennek a Birodalomnak a figyelmét maga felé fordítani az ekkor már 384 éves Idéző H'Raahgr (a belső hatalmi harc győztese), de megelőzte a nőstények felkelése; innen számítva tulajdonképpen máig él a matriarchátus rendszere, de ez már csak pusztán formalitás: a nőstények tisztelete tartja életben, nem a hatalmuk.

2., A faj jelene

Otthonuk Khag, a Haza, a Déli Hegység egy voltaképp nem is létező hatalmas völgyében terül el. Magát a völgyet kiszakították Ynev valóságából - az egyetlen összekötő kapocs az Uohro-Athrar, a mitikus földalatti folyó; a khál mitológiában a Túlvilág evilági kapuja. Előtte mindig ő áll; őrzik a völgyet a holtaktól (ez persze merőben szimbolikus, de a khál kultúrában nagy megbecsülésnek örvendő tiszt). Vulkanikus eredetű, melegvizű tavak biztosítják a meleget, a környező hegyek csúcsairól leolvadó vizet pedig a sok hegyi patak szállítja a Völgyön keresztül egyenesen az Uohro-Athrarba. A Völgy élővilága megfelel egy mérsékelt övi erdőnek, holott a Déli Jégmező sarkán található; ezt a vulkanikus eredetű tavak melege biztosítja, mely nem tud elszökni a környező hegyek - és részben a mágia - miatt. Az érceket felszíni (!) fejtéssel nyerik a hegyek lábánál - főleg vasat, és egy-két színesfémeket; ezüstöt használnak, az aranyat ismerik. Házaikat kőből és fából egyaránt szívesen építik.

Hitviláguk furcsa. Nem hisznek semmilyen felsőbbrendű lényben, csak a démonokban - ám ez közel sem azt jelenti, hogy démonimádók lennének. Sőt! A khál vének (Raaiarh-ghrohre - Bölcs, Aki Ismeri A Veszélyt; ezt a tisztet csak hímek töltik be) népük megvédelmezését, a démonikus erőkkel való harcot tekintik utolsó - s talán legnagyobb - harcuknak. Ők látják el az oktatói feladatokat is. Az ehhez szükséges ismeretanyag elsajátítását már akkor megkezdik, mikor fakulni kezd sörényük; így mire kifordul kezükből a ghon, már maradéktalanul képesek feladatuk ellátására.

Kultúrájuk nehezen rokonítható bármelyik ynevi kultúrával. A matriarchátus alatt felgyorsult az

egykor mágiája által nagy faj hanyatlása; bűverejük híján pedig - bármily furcsának is tűnik - a khálok asszimilálódnak környezetükhöz: egyre közelebb kerülnek egyfajta hiperintelligens csúcsragadóhoz, mind testi, mind szellemi értelemben. Nem is hanyatlás ez, mint inkább alkalmazkodás egy megváltozott természeti környezethez. Talán mindezek fényében érthetőbb, hogy az írásbeliség teljesen kiveszett kultúrájukból; noha viszonylag könnyen és gyorsan meg tudnának tanulni írni és olvasni, erre Khagban nincs lehetőségük. A legendáik, ismereteik, rítusaik és meséik mind szájról-szájra terjednek; ami elfogadható kompromisszumnak tűnik annak tükrében, hogy az idéző mágiához elengedhetetlen csak az írásbeliség. Másik meglepő vonása a kultúrájuknak a nőstények rendkívüli szerepe. Az első Matriarchák megkezdte irányvonalon halad most is a khál társadalom (a Matriarchát, mint tisztet persze később eltörölték): voltaképpen kettős társadalomról kell szót ejtenünk. A nőstények töltik be az irányító szerepet, pusztán azért, mert ők az anyák, az utódok felnevelői; a hímek gyermekeiket csak 5 éves koruk után, az anyjuk jelenlétében kezdhetik okítani. A hímek tisztelete a nőstények felé teljes: tisztelik őket egyrészt női, másrészt szülői miatt. Egy khál hím számára nagyobb szégyen nincs egy nőstény megbántásánál - és ilyen helyzetet a nőstények nem provokálnak ki, mert - mert minek? A hímek feladata a vadászat, a család ellátása és védelme.

?

Szerző: ismeretlen

Forrás: Atlantisz

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikket teljes egészében tartalmazza a Khálok könyve írás.